

РЕШЕНИЕ

№ 477

гр. София, 11.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО XV ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Величка Маринкова

Членове: Даниела Талева
Петър Н. Славчев

при участието на секретаря Татяна Ив. Асенова
като разгледа докладваното от Петър Н. Славчев Въззивно наказателно дело от частен характер № 20221100601690 по описа за 2022 година

За да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава XXI от НПК.

Образувано е по въззивна жалба на подсъдимата ЗЛ. Б. Д. срещу присъда от 23.12.2021 г. на СРС, НО, 112-ти състав по НЧХД № 10225/2019г., с която подсъдимата е призната за виновна в това, че на 30.12.2018г. в качеството си на родител на С.Н. О. не изпълнила съдебно определение по гражданско дело №64359 по описа за 2014г. на Софийски районен съд, 117-ти състав, в сила от 29.04.2015г. относно режим на лични контакти на детето С.Н. О. с баща му Н. В. ОСТР., като не изпълнила задължението, вменено ѝ с посоченото определение да заведе детето през втората половина на зимната ваканция – в края на 2018г. и началото на 2019г., в дома на бащата в гр.София, с цел осъществяване на лични контакти между последния и неговия син – престъпление по чл. 182, ал. 2 от НК, поради което и на основание чл. 182, ал. 2, вр. чл. 78а от НК я освободил от наказателна отговорност и ѝ е наложил административно наказание глоба в размер на 1 000 (хиляда) лв., като я оправдал по първоначално повдигнатото обвинение деянието да представлява особено тежък случай.

Във въззивната жалба се твърди, че присъдата е неправилна и незаконосъобразна в осъдителната ѝ част и се прави искане за отмяната ѝ и постановяване на нова присъда, с която подсъдимата да бъде призната за невинна.

В своето определение от 16.05.2022 г. въззивният съд по реда на чл. 327 НПК е преценил, че за изясняване на обстоятелствата по делото не се налага разпит на подсъдимата и свидетели, изслушването на експертизи и ангажирането на други доказателства.

Пред въззивния съд подсъдимата не се е явила в съдебно заседание, а защитникът ѝ адв. К. прави искане за оставяне в сила на присъдата.

Частният тъжител Н.О. иска присъдата да бъде потвърдена.

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, като съобрази изложените от страните доводи и сам служебно провери изцяло правилността на постановената присъда съобразно изискванията на чл. 314 НПК, намери за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в законоустановения срок от надлежно легитимирана страна срещу съдебен акт, който подлежи на въззивен съдебен контрол, поради което разглеждането ѝ е допустимо.

Разгледана по същество, жалбата се явява неоснователна.

За да постанови обжалваната присъда, Софийският районен съд е приел за установена фактическа обстановка въз основа на нейното всестранно и пълно изясняване и задълбочен доказателствен анализ, в който въззивният съд не открива съществени пропуски и грешки и с която принципно се съгласява, както следва:

Подсъдимата ЗЛ. Б. Д. е родена на ****г., българка е, български гражданин е, омъжена е, неосъждана е, ЕГН *****.

Подсъдимата Д. и частният тъжител О. имали връзка, като на 12.09.2007г. им се родило дете С.Н. О.. С оглед неразбирателството помежду им, родителите се разделили, прекратявайки общото си съжителство, но не успели да постигнат доброволно уреждане на въпроса за упражняването на родителските права по отношение на детето, поради което се обърнали към съда. По повод искане за привременни мерки 117-ти с-в на Софийски районен съд, III Г.О. се произнесъл с окончателно определение на 29.04.2015г., по

силата на което до приключване на делото с влязъл в сила съдебен акт личните контакти на бащата Н.О. с детето С. следвало да се осъществяват като бащата имал право да взема детето от дома на майката всяка първа и трета събота и неделя от месеца от 09:00 часа до 19:00 часа с преспиване, а майката подсъдимата Д. била задължена да води детето в дома на бащата в София и да го взема оттам през втората половина на всички ваканции на детето – зимна, пролетна и лятна. Бащата следвало да заплаща и месечна издръжка на детето.

С решение на Софийски районен съд, 117-ти състав III Г.О. от 30.06.2015г., постановено по гр.дело №64359/2014г. на Софийски районен съд е предоставено на осн. чл. 127, ал. 2 от Семейния кодекс упражняването на родителските права по отношение на детето С. О. на неговата майка З.Д., при която е определено местоживеенето на детето в гр.Олденбург, Германия и е определен следния режим на лични отношения на бащата Н.О. с детето С.: бащата има право да взема детето всяка първа и трета събота и неделя от месеца от 09:00 часа до 19:00 часа с преспиване, а майката подсъдимата Д. била задължена да води детето в дома на бащата в София в първия ден на втората половина на зимните, пролетните и летните ваканции на детето, като представя на бащата документ за периода (продължителността им) и да го взема оттам в деня, предхождащ последния ден от зимната и пролетната ваканция и пет дни преди края на лятната ваканция, като разносните за пътуванията са за нейна сметка. Бащата следвало да заплаща и месечна издръжка на детето, считано от 01.01.2014г., ведно със законната лихва за забава.

Решението било обжалвано от бащата Н.О., а Софийски градски съд със свое решение от 14.05.2018г. по гр.дело №14307/2015г. го отменил изцяло, като постановил, че предоставя родителските права по отношение на детето на бащата, при когото то следва да живее. Определен бил режим на лични отношения на майката с детето, както следва: майката имала право да вижда и взема детето всеки първи и трети петък, събота и неделя на месеца от 18:00 часа в петък до 18:00 часа в неделя, всяка година от 09:00 часа на първия ден на есенната, междусрочната и пролетната ученически ваканции, определени от Министерството на образованието и науката, до 18:00 часа на предпоследния ден на всяка от тези ваканции и всяка година през първите половици на коледната и лятната училищни ваканции на детето, определени

от Министерството на образованието и науката – от 09:00 часа на първия ден на съответната половина до 19:00 часа на последния ден на тази половина, като контактите през време на всички ваканции могат да се осъществяват и на територията на Германия. Майката била осъдена за заплаща месечна издръжка на детето, считано от датата на влизане в сила на решението, което влязло в законна сила на 27.05.2019г.

След обявяването на привременния режим и преди приключване на делото с влязло в сила решение подсъдимата Д. извела без съгласието на бащата детето С. О. извън пределите на страната, завеждайки го в Германия, където живеела с новия си съпруг и второто си дете. Частният тъжител Н.О. виждал детето си С. за последен път през месец август 2018г.

Според удостоверение от МВР, отдел БДС (л. 125) детето С. О. имало издаден на 14.02.2018г. паспорт с №385048040, който бил валиден до 14.02.2023г.

Преди детето да бъде изведено от страната през 2018г. подсъдимата Д. подала сигнал до главния прокурор на Р.България, че паспортът на детето бил задържан от бащата неправомерно. Това обстоятелство не било доказано при образуваната по повод сигнала проверка.

В края на 2018г. и началото на 2019г. действал режима на привременните мерки, постановени от 117-ти състав на Софийски районен съд.

По време на зимната ваканция С. О. бил ученик в училище в Германия, като периода на зимната ваканция бил определен от 24.12.2018г. до 04.01.2019г.

Според действащия режим на привременни мерки майката подсъдимата Д. била длъжна през втората половина на зимната ваканция да заведе детето си С. О. в дома на бащата, за да се осъществи режима на лични контакти на последния с детето. Вместо това детето не се намирало на територията на Р.България, а след като не било заведено при бащата, той се опитал да го потърси на адреса на който живеели детето и майката в Р.България в дома на бащата на подсъдимата. Частният тъжител О. не открил там детето. Тогава същият и свидетелката Г.Я., към негова съпруга към момента, отишли в дома на майката на подсъдимата Д. в ж.к. „Св.Троица” в гр.София, където също не успели да открият сина на О., нито неговата майка.

Оттогава частният тъжител О. не успял нито веднъж да види сина си С.. Единствения му контакт с него се изразява в проведен телефонен разговор през 2019г.

За да приеме за установена така изложената фактическа обстановка, първоинстанционният съд се е позовал на събраните в хода на съдебното следствие доказателства и доказателствени средства – показанията на свидетелите Г.Я. и С. М. (частично), събраните по делото писмени доказателства – определение от 29.04.2015г. и решение от 30.06.2015г. по гр.дело №64359/2014г. на Софийски районен съд, 117-ти състав III Г.О., решение на Софийски градски съд от 14.05.2018г. по гр.дело №14307/2015г., справка за съдимост на подсъдимата и сигнал от подсъдимата Д. до главния прокурор на Р.България от 23.08.2018г.

Въззивният съдебен състав счита, че първоинстанционният съд е събрал необходимите за изясняване на истината по делото доказателства и не е ограничил страните в упражняване на правата им да правят относими доказателствени искания.

Първоинстанционният съд подробно е посочил в мотивите към първоинстанционната присъда кои от съответните обстоятелства на инкриминираното произшествие от кои от гласните и писмените доказателства по делото се установяват, както и е аргументирал надлежно защо е кредитирал съответните доказателствени източници.

Към 30.12.2018г., датата на извършване на деянието, съдебното решение по иска за развод и отношенията между родителите и детето все още не е било влязло в законна сила, поради което правилно първостепенният съд е приел, че към инкриминирания момент отношенията между частния тъжител О. и сина му С. са се уреждали от действащия съдебен акт, с който са били постановени привременни мерки относно грижата за детето С. О. и неговата издръжка, а именно определението на Софийски районен съд по делото от 29.04.2015г., постановено по реда на чл. 323, ал. 1 от ГПК, а по силата на чл. 323, ал. 3 от ГПК същото определение е окончателно.

Обосновано първостепенният съд е определил безспорните обстоятелствата, относно които не е налице противоречие в позициите на страните, като е приел за такова неизпълнението на задължението на

подсъдимата Д. да заведе детето си С. за втората половина на зимната ваканция за 2018 – 2019г. в дома на бащата, където последният да осъществи личните си контакти със сина си. Правилно е отчетено, че това обстоятелство се доказва и от показанията на свидетелката Г.Я., които са приети като водещ източник за изясняване на фактическата обстановка. Основателно същите са кредитирани с пълно доверие от районния съд, който не открил доказателства, които да им противоречат, отчитайки и качеството на същата като очевиден на деянието. Съдът е солидарен с преценката на първостепенния съд за достоверността на показанията на свидетелката Я., независимо от качеството ѝ на съпруга на частния тъжител, вземайки предвид конкретността, логичността и непротиворечивостта на показанията ѝ.

Като безспорно обстоятелство въззивният съд е приел и периода на зимната ваканция в края на 2018г. и началото на 2019г., съответно отчитането на датата на извършване на деянието на 30.12.2018г. – първия ден от втората половина на същата ваканция в съответната провинция на ФР Германия, на която дата е било дължимо изпълнението на съдебното определение относно личните контакти на бащата с детето. Единствено в това отношение въззивният съд не приема извода на районния съд, че периода на тази ваканция, започващ на 24.12.2018г., приключва на 06.01.2019г., доколкото този ден е неприсъствен, неделя. Отчитайки като начало на втората половина на училищната ваканция 30.12.2018г. и продължителността на първата от шест дни, то края ѝ логично следва да е последния присъствен ден от периода петък 04.01.2019г.

Районният съд е отчетел неинформативността на показанията на свидетеля М. за предмета на доказване по делото, доколкото същият заявява че не е наясно дали частният тъжител има контакти със сина си С. и кому били присъдени родителските права, а показанията му не са носител на информация относно изпълнението на личните отношения на бащата частния тъжител О. с детето. С твърденията си за липсата на паспорта на С. О. свидетелят М. е подкрепил заявеното от подсъдимата пред българските власти, но също без да може да даде допълнителна информация за причината за липсата на документа и без да свидетелства за лични възприятия в тази връзка. Въззивният съд не намира противоречия в показанията на свидетеля М., а макар и той да има връзка със страна по делото, обуславяща заинтересованост от изхода му – подсъдимата Д., която е негова сестра, съдът

не счита че от показанията му могат да се направят изводи за тенденциозно отношение в полза на защитата, поради което въззивният съд им дава вяра, с изключение на частта им касаеща твърденията на упражнено физическо насилие върху подсъдимата Д. от частния тъжител, които не са проверени по делото и в това отношение са изолирани, а и се намират извън предмета на доказване.

При така установената и напълно приета от въззивния съд фактическа обстановка, правилни се явяват правните изводи на първоинстанционния съд, според които подсъдимата Д. е извършила престъплението по чл. 182, ал. 2 от НК.

Както е посочил районният съд, от обективна страна, на 30.12.2018г. в качеството си на родител на С.Н. О. подсъдимата Д. не изпълнила съдебно определение по гражданско дело №64359 по описа за 2014г. на Софийски районен съд, 117-ти състав, в сила от 29.04.2015г. относно режим на лични контакти на детето С.Н. О. с баща му Н. В. ОСТР., като не изпълнила задължението, вменено ѝ с посоченото определение да заведе детето през втората половина на зимната ваканция – в края на 2018г. и началото на 2019г., в дома на бащата в гр.София, с цел осъществяване на лични контакти между последния и неговия син.

Правилно са преценени като неоснователни защитните възражения за невъзможност за изпълнение на режима за лични контакти на детето с баща му поради твърдяна обективна пречка за това, след като липсвал паспорта му. Твърдяната липса на паспорт на детето би следвало да доведе също и до невъзможност то да бъде изведено извън пределите на страната, което е сторено. Извеждането на детето от страната поражда съмнения в истинността на тези твърдения, макар да е подаден сигнал в тази връзка срещу частния тъжител, доколкото граничния контрол над малолетните лица, каквото се явява С. О. към втората половина на 2018г., се извършва посредством проверка на паспорт и тъй като не са налице твърдения за издаден заместващ паспорта документ за самоличност по чл. 13, ал. 3 от Закона за българските лични документи (ЗБЛД). В допълнение към изложеното въззивният съд отбелязва, че не са представени доказателства за установяване на обстоятелствата, сочени в сигнал от подсъдимата Д. до главния прокурор на Р.България от 23.08.2018г., уличаващи частния тъжител О. в тази връзка.

По делото не се твърди да е издаван друг паспорт на детето, да е завеждано дело за издаване на паспорт на детето въпреки несъгласие на бащата по реда на чл. 127, ал. 2 от СК и не са налице данни за дадено съгласие на бащата за извеждане на детето извън пределите на страната, обстоятелство което е безспорно между страните и вярно преценено от първостепенния съд. Въззивният съд намира, че дори пребивавайки в чужбина, подсъдимата Д. е имала правни възможности, а и задължение да се снабди с паспорт или заместващ го документ на малолетното си дете, в случай на липсата на такъв, с оглед значението на паспорта като документ за пребиваване на българските граждани извън страната съгласно чл. 34, ал. 1 от ЗБЛД. Позоваването на родителя, упражняващ родителските права по отношение на детето си, на собствената си пасивност и неизпълнение на административните си задължения като причина за неизпълнение на съдебното определение за упражняване на родителските права, не представлява обективна пречка за изпълнението на съдебния акт, нито обстоятелство изключващо вината за неизпълнението му.

Правилно е определена субективната страна на деянието, като извършено при единствената възможна форма на вината пряк умисъл, след като подсъдимата Д. е съзнавала обществената опасност на същото, изразяваща се в нарушаване на обществените отношения, свързани с упражняването на лични контакти на родител с дете, постановени с въпросното определение от 29.04.2015г. по гр.дело №64359/2014г. на Софийски районен съд и е предвиждала неизпълнението на съдебния акт, като последица от целеното от подсъдимата бездействие.

Въззивният съдебен състав е солидарен и с извода на първостепенния съд за липса на основания за квалификация на случая като особено тежък. В тази връзка е правилна преценката за еднократност на неизпълнението на съдебния акт и типичност на обществената опасност на деянието спрямо обикновените случаи от този вид, предвид настъпилите вредни последици и обществената опасност на деянието и на личността на дееца. Поради изложеното обжалваната присъда е правилна и в частта ѝ, с която районният съд е оправдал подсъдимата по първоначалното обвинение деянието да представлява особено тежък случай.

Законосъобразно контролираната инстанция е направила извод за

кумулятивната даденост на предпоставките за приложение на института, предвиден в чл. 78а НК на освобождаване от наказателна отговорност с налагане на административно наказание, тъй като извършеното от подсъдимата престъпление се наказва с пробаия или глоба от 2000 до 5000 лв., деянието е извършено умишлено, подсъдимата не е осъждана и не е освобождавана от наказателна отговорност, а с деянието си не е причинила съставомерни имуществени вреди. Не са налице отрицателните предпоставки на чл. 78а, ал. 7 от НК, при които приложението на института е недопустимо.

По отношение на размера на наложеното административно наказание, въззивната инстанция счита същия за справедливо определен в минималния допустим размер от 1000 лв. с оглед невисоката степен на обществена опасност на подсъдимата и отчетената липса на отегчаващи отговорността обстоятелства. Поради изложеното и липсата на доказателства за други противообществени прояви на подсъдимата, към настоящия момент целите, предвидени в чл. 12, ал. 1 от ЗАНН биха могли да се изпълнят и с най-ниския допустим размер на административното наказание, съгласно чл. 78а, ал. 1 от НК, а именно 1 000 /хиляда/ лева.

Въззивният съд намира, че при решаване на въпросите за разноските, районният съд е нарушил правилото на чл. 189, ал. 3 от НПК, като е пропуснал да се произнесе относно разноските по делото, направени от частния тъжител, но при липса на съответна жалба от страна на същия въззивният съд не би могъл да разгледа този въпрос.

При така извършената на основание чл. 313 и чл. 314 от НПК цялостна служебна проверка на правилността на атакувания съдебен акт, въззивната инстанция не констатира наличието на основания, налагащи нейната отмяна или ревизия, поради което присъдата на Софийски районен съд следва да се потвърди.

Воден от горното и на основание чл. 334, т. 6 от НПК, СГС, НО, X V-ти въззивен състав

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА присъда от 23.12.2021 г. на СРС, НО, 112-ти състав по НЧХД № 10225/2019г.

РЕШЕНИЕТО Е ОКОНЧАТЕЛНО И НЕ ПОДЛЕЖИ НА ОБЖАЛВАНЕ
И ПРОТЕСТИРАНЕ.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____